

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

MEJ. C. M. JELGERSMA, H. L. DINGER, L. M. DE JONG,
A. G. MARIS, E. KANN, B. C. VAN BALEN WALTER.

ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

21e JAARGANG.
No. 23.

DONDERDAG
17 APRIL 1919.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE
VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS 4.— P. JAAR,
WAAROVER VÓór DE KERSTVACANTIE WORDT BESCHIKT.
DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER.
DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 15 CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studentencorps.

Societeit Phoenix. — Bestuursamenstelling.

Ingezonden.

Aan den heer G. E. G., door H. G. Fokker.
Antwoord aan den heer De Jong, door Frijlinck.
Antwoord aan den heer Frijlinek, door L. M. de Jong.
Aan de Redactie van het S.-W., door J. M. F. Romein.

Vereenigingsleven.

Alg. Ned. Verbond, afd. Delft. — Lezingsverslag en Bestuurs-
samenstelling.

Studiebelangen.

Centrale Commissie voor Studiebelangen.

Technische Hoogeschool.

Rijksbeurzen en toelagen Buitenlandsche Studiereis, enz.
Aanvang Colleges en Oefeningen.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Societeit Phoenix.

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

P. F. S. Otten,	President.
F. 't Hooft,	Secretaris.
D. C. Schumm,	Thesaurier.
G. E. Gerst,	Bibliothecaris.
B. H. ter Kuile,	Commissaris v/d Consumabel.
E. Kann,	Commissaris v/d Inventaris.
H. van Rooyen,	Commissaris Archivaris.

INGEZONDEN.

Aan den Heer G. E. G.

Idealisme — Revolutie?

Een paar opmerkingen zou ik willen maken naaraanleiding van Uw schrijven in het S.W. van 2 weken geleden. Blijkbaar is dit bedoeld als antwoord op straks in No. 20 van den heer Frijlinck; echter meen ik dat U niet duidelijk het wezen van zijn artikel begrepen hebt. Immers Frijlinck juichte over het nieuwe leven, over het afsterven van de oude geest, dat volgens hem aanstaande zou zijn; terwijl U in de meening was, dat hij bedoeld had op de vernietiging van de oude vorm. Daarom lijkt mij Uw schrijven, hoewel ik het vooral met de ze helft geheel eens ben, hier niet op zijn plaats. U schrijft: „De drang naar zedelijke ontwikkeling en kennis, de strijd daartoe en ten slotte 't naderen van dat doel maakt den mensch gelukkig en geeft hem levenskracht. Daar is 't omverwerpen der maatschappij niet noodig voor”. Maar is Fr.'s artikel, wat 't eerste betreft, niet juist een uiting van zijn besef hiervan? Hierin bent U het volkomen met hem eens. Het omverwerpen der maatschappij echter acht Fr., als ik hem goed begrijp, evenmin noodig als U. Wat omvergeworpen moet worden is de oude sleur en het egoïsme in het kapitalisme van het oude stelsel. Kapitalisme op de juiste wijze gebruikt, is . . . communisme. Een „communist”, die strijdt om persoonlijk bezit is een kapitalist!

Het hebzuchtige kapitalisme is slechts een van de vele vormen waarin het egoïsme en de behoudzucht zich uit. (Andere uitingen hiervan zijn b.v.: de wijze waarop de heer Gevaerts in No. 21 iets oordeelt waar hij zelfs geen kennis van genomen heeft; dan de geestloze, hatelijke critiek van den heer De Jong in No. 20, 2e blad op een ingezonden stuk; de psychische mist, die zooveel belet om het geestelijke licht te zien, dat in de wereld schijnt en die den heer Houwink in No. 22 doet meenen dat „de boel op de kroeg toch eigenlijk niet zoo erg verkeerd is”¹⁾ en dan de weerstand, die zich vertoont steeds als een hooger leven zich baan-

breekt en waar een psychologisch zeer interessant voorbeeld van is des heeren De Jong's uiteenscheuring en uiteenrafeling van een uiting van Idealisme in No. 22!).

Een waar idealist zal zeker niet een maatschappij, die zich in een goede richting aan het ontwikkelen is, omver willen werpen. Dat zou even dom zijn als het laten springen van een stoomketel waarin een geweldige spanning heerscht; dat zou krachtverlies zijn. (Dat dit hooger leven in Nederland bestaat, bewijzen tal van stromingen op elk gebied; zoo b.v. de I. S. v. W. te Amersfoort; Pallas Athene; de groote Broederschapsfederatie; de Federatie van Vrije Religieuzen, de pogingen tot verbetering van het strafrecht, enz.)

Verder zegt ge: „voedt op, ontwikkelt en geeft van een intellect aan de daarvan minder bedeeden.” Juist! En zijn dit dan géén idealen, idealen die u zult moeten verdedigen tegen velen en die u moet versterken en leeren te verwezenlijken. Hiervoor is samenwerking noodig van allen, die dit willen, elk op eigen gebied, en die alleen zeker tot bitter weinig in staat zullen zijn. „Uit haat wordt nooit een maatschappij geboren, die op liefde heet te zullen berusten”. Hierop zou ik willen laten volgen: *Door liefde en samenwerking wordt een maatschappij tot uitsterven gedoemd, die op haat en nijd bleek te berusten.*

U zegt niet te gelooven aan een communisme zoo lang de mensch geen massafabricage artikel is, en daar wel niemand behalve enkele geloovigen uit een bepaald godsdienstige richting van meening is, dat wij zoo'n artikel zijn, zal dus naar uw meening nooit een ideale stoffelijke samenleving ontstaan. U bent wel te beklagen met zoo'n troosteloos pessimistische levensopvatting en zoo'n geloof in innerlijke ontwikkeling van menscheid en individu. Waarom zouden we dan eigenlijk nog werken, anders dan om zelf niet van honger om te komen? Meent u inderdaad dat allen, die ooit geloofd hebben aan of gedacht hebben over een zuiver communistische samenleving niet meer dan onschadelijke mijneraars waren, die leefden in „sfeer van hemelsblauw met gouden franje”? Waren Plato en Thomas Moore niet meer dan ijdele droomers? Beteekent intuïtie voor u niets? Is het zoo geheel onmogelijk, dat door die intuïtieve wijsheid — die Maeterlinck zoo prachtig beschrijft in „La Sagène et la Destinée — reeds eeuwen te voren beseft is in welke richting de ontwikkeling van de menscheid zou gaan? En heeft dan vroeger nooit een communisme bestaan? Waren de meeste archaische beschavingsvormen niet zoo ingericht? Dit is toch nu wel voldoende bewezen verklaard. In het oude Peru, in China, Indië, Egypte enz. bestond het toch reeds, — al was de bevolking zich er niet van bewust. Waarom zou die toestand, als de geheele menscheid ontwaakt is, niet terug kunnen komen in bewusten vorm? (Heel duidelijk wordt dit onderwerp behandeld in de korte verhandeling No. 9 van de „Vereeniging voor Staatskunde” te Leiden, getiteld: „Van Godsgezag (— via staatsbewustzijn —) tot Rechtsbewustzijn.”) Ik meen dat er teekenen genoeg zijn, die hier op wijzen. Deze politiek door Wilson ingeluid, kan toch immers niet meer sterven! Echter kan dit onderwerp in dit ingezonden stuk niet verder behandeld worden.

U vindt de meeste antwoorden op de vraag: „Hoe denkt een communist zich een ideale staat? — gezwam! Dat geen enkele moderne communist zal dit toekomstbeeld helder voor oogen hebben, is ook mijn overtuiging. Echter bestaat er naast dit materialistisch communisme ook een idealistisch — niet utopistisch! — communisme. Is b.v. de beschrijving van de inrichting van de Staat door Plato: „gezwam”? Dat meent U toch zelf niet! Als ik dit communisme met een levende *schilderij* vergeleek, zou ik het „communisme” in Rusland een doode *fotografie* willen noemen, die zelfs niet goed gefixeerd is. En dit ontbreken van een geestelijke basis en stuwkracht is m. i. de reden waarom een Utopia in Rusland een utopie is gebleken, hoewel deze vorm volmaakt zou geweest zijn als het bezielende leven er in uitgaande van den eenvoudigen *handwerker* tot den *wijsgeer*, den bestuurder) van een hooger zuiverder aard was geweest.

Uw laatste argument, dat het communisme de levensdrang zal blusschen vindt ik slechts dan juist, indien U een stelling aanneemt — die U zelf niet gelooven kunt —, n.l. dat de mensch geen anderen levensdrang bezit dan die van *stoffelijk* geluk en die van 't in stand houden van het menschengeslacht. Want dan zou inderdaad communisme voeren tot doodelijke verveling, luiheid en de absolute zelfvernietiging. Voor wie meent van niet wil ik een aanhaling doen uit „Zanonie” van Bulwer Lytton. Als Glyndon en Zanonie de theorieën van Nicot bespreken over de *absolute* gelijkheid, die de aanstaande Fransche revolutie zal brengen, waar Zanonie niets van weten wil, vraagt de eerste:

¹⁾ Dit zal de Czaar ongetwijfeld van de toestand in Rusland ook geloofd hebben. (H.G.F.)
De Czaar is nooit proletariër geweest, de heer H. wel eerste-jaars. (RED.)

Gl.: „Gij wilt dus de wet der algemeene gelijkheid niet toestemmen!”
 Zan.: „Wet! Al spande de geheele wereld samen om ons dien langer op te dringen, dan kan zij dien nog niet tot wet maken. Maak heden alle omstandigheden gelijk, en gij verwijdt slechts alle bezwaren tegen de tyrannie voor morgen. Een volk dat streeft naar *gelijkheid*, is ongeschikt voor *vrijheid*. Door de geheele schepping van den aartsengel tot den worm, van den Olympus tot den keisteer, van de schitterende voltooide planeet tot den nevelvlek, die door lange tijdperken van damp en slijk verhardt tot eene bewoonbare wereld, is de eerste wet der natuur ongelijkheid?”

Gl.: „Een harde leer, als zij wordt toegepast op staten, zullen de wreede ongelijkheden des levens nimmer verdwijnen?”

Zan.: *De ongelijkheden van het grofstoffelijk leven? Dat willen we hopen. Maar de verschillen van het verstandelijke en zedelijke nooit!* Algemeene gelijkheid van verstandelijkheid en denkvermogen, van genie, van deugd! — geen leeraar meer over voor de wereld, geen mannen wijzer en beter dan de anderen — als het geen onmogelijke toestand was, wat zou het een hopeloos vooruitzicht voor de menschheid zijn! Neen; zoolang de wereld bestaat zal de zon den bergtop vergulden voordat hij de vlakte beschijnt. Verdeel alle kennis, die de aarde bevat, heden over het geheele menschedom, en morgen zullen weer eenigen wijzer zijn dan de anderen. En dit is geen wreede wet, maar een wet van liefde, — de *werkelijke* wet der Verbetering, hoe wijzer de weinigen zijn in het eene geslacht, des te wijzer zal de menigte zijn in het volgende!”

En juist dit feit dat de mensch meer noodig heeft dan drank en voedsel, dan bevrediging van zijn stoffelijke behoeften bestrijdt Uw argument tegen het communisme. Immers daar moreele ontwikkeling, verstandelijke aanleg en geestelijke kracht *nooit* voor allen op één moment gelijk zullen zijn, zal bij een gelijkheid van grofstoffelijk leven de drang tot innerlijke ontwikkeling, (volgend op het besef van ieders aangeboren mogelijkheden,) de plaats innemen van de oude jacht om het bestaan. Ik meen dat U zelf het geloof in deze mogelijkheden in het slot van Uw artikel ook uitspreekt.

Bij nader inzien blijkt dus m. i., dat de wijze waarop de idealist, die U aanspreekt, zich den heilstaaf voorstelt naderbij te brengen, niet veel verschilt van Uw eigen zienswijze. Alleen de vorm, waarin u uw gedachten kleedt is anders, niet het wezen van de gedachte zelf.

H. G. FOKKER.

Antwoord aan den Heer De Jong.

Naar aanleiding van de artikelen van de heeren De Jong en anderen over „oud en nieuw” veroorloof ik me de volgende opmerkingen.

1°. Wie kaatst, moet de bal verwachten. Het zou wel verwonderlijk zijn geweest, als *niet* deze vrij heftige verdediging van behoudende zijde gevolgd ware. Zoolang deze uitingen zakelijk bleven, was dat slechts in het belang der goede zaak. Zoodra echter het persoonlijk element begon te overheerschen, werd de kwestie vertroebeld en werden van het doel afvoerende zijwegen ingeslagen. Ik zal de heeren daarop niet volgen.

De opmerkingen zooals van den heer De Jong over boeken van Steiner en Bölsche, zijn tirade over mijn scherpsinnigheid en al of niet groote bekwaamheid in het duidelijk maken van mijn meening, deze zijn *geheel buiten de orde* en maken de discussie tot een plaag, inplaats van een met opgewektheid ondernomen werk ten bate van ons studentenwereldje.

De kroon spant wel de J's gezegde, dat ik slechts frazes verkoopen zou en het niet de meest waarachtige ernst ware. Heusch, 't is niet zoo aangenaam dergelijke *ongegrunde verwijten* te hooren en die riskeert men helaas! bij het belijden van een overtuiging. Wanneer men op deze weg doorgaat zal ik van verdere discussie moeten afzien.

Ieder heeft zijn eigen wijze iets te verduidelijken en wij allen hebben een verschillende aard; nu schijn ik in het oog van den heer de J. te pathetisch te zijn geweest; het zij zoo!

Maar dat is toch geen reden om mijn oprechtheid in twijfel te trekken?

Werkelijk! een beetje meer verdraagzaamheid een welwillendheid in onderlinge waardeering zou al een groote stap zijn in de goede richting.

2°. Op de kwestie zelve wil ik niet verder ingaan; ik geloof, dat die van diverse zijden voldoende belicht is, opdat een onbevooroordeeld iemand zijn meening kan vormen.

Slechts wil ik er op wijzen, dat wij natuurlijk niet afkeerig zijn van gezelligheid, maar wel van het opgeschroefde, onware surrogaat, dat er maar al te vaak voor in de plaats wordt aangetroffen.

3°. Den heer Houwink deel ik hierbij mede, dat ik heel goed weet mijn idealen niet met onideele mensen te bereiken, maar een eindje in de goede richting is nu zeker mogelijk. *De vorm is achter bij den geest.*

Over mores slechts, dat ik alleen het verouderde, onwerkelijke, tegen natuurlijke deel ervan zou wenschen te zien verdwijnen.

Alle mores voortspruitende uit noodzakelijkheden en die, welke een levend bestaan leiden in het gevoel van het overgroote deel der studenten moeten natuurlijk blijven.

Goed lezen en overdenken van de vorige artikelen zouden H's misvatting voorkomen hebben.

Ten slotte: het is mij niet te doen om gelijk te krijgen, maar om het heil van corps en kroeg.

FRIJLINCK.

Antwoord aan den Heer Frijlinck.

Hoewel het heen- en weergeschrif over deze kwestie wat vervelend en langdradig wordt voel ik mij geroepen een zoo kort mogelijke verklaring te geven van mijn ingezonden stuk.

Toen ik de antwoorden gelezen had op „Toen en Nu” schreef ik zeer geërgerd „Vale Idealen” (dat tot mijn spijt een week moest blijven liggen). Ik geef toe dat het op zichzelf een fout is zijn ergernis geheel uit te spreken, maar stellig ben ik niet heftiger geweest dan degenen tot wie ik mij richtte. Ook was mijn „persoonlijk-zijn” m. i. niet „buiten de orde”, immers ik heb dit gezegd: dat van alle antwoorden op „Toen en Nu” slechts het ingezonden stuk „Straks” voor mij duidelijk was, dat ik dus een vrij zuiver beeld kon krijgen van den heer Frijlinck's opinie, en dat ik mij er nu over verwonderde hoe zulk een opinie ontstaan kon. Is dat zoo storend persoonlijk en is het buiten de orde?

Neen, ik heb juist met heel veel nadruk willen zeggen, dat die zoogenaamde „nieuwe geest” buiten de orde is! Moge het terrein van mijn ondervinding ook klein zijn, ik heb toch duidelijk kunnen merken, dat tegenwoordig het waarlijk ideale geprofaneerd wordt door jongens, die helaas hun H.B.S.-jaren doorbrachten in een ernstige, gedrukte tijd, maar die nu de eigenaardige opvatting hebben, dat zij ook eens moeten laten zien hoe ver ze wel zijn in het bestudeeren van levensvraagstukken”. Den heer Frijlinck wilde ik slechts verwijten dat hij het belachelijke hiervan niet erkent. En verder zal ik mij blijven richten tegen al wat levensvraagstuk inplaats van leeft. Moge dit als excuus dienen voor mijn heftigheid.

L. M. DE JONG.

Aan de Redactie van het Studenten Weekblad.

Er blijkt dan toch nog wel eenig leven in de Delftsche Studentenwereld te zijn, nu er een onderwerp van debat door den heer Otten is aangeroerd wat veel stof tot discussie bood. Het blijft echter bij woorden, en zoolang als niet dat leven daadwerkelijk waarneembaar wordt, knikkebollen we nog rustig voort in den dommel van het onbewuste. Met den heer Frijlinck hoop ik dat de Paaschvacantie niet als domper fungeert, noch de voor de deur staande examendrukke, zoodat er werkelijk van een opleving sprake zal kunnen zijn. Ik vrees echter het tegendeel. Er is een heeleboel geschreven over „Toen en Nu” en „Straks” en „Altijd” over „Obscuurlingen”, „Idealisten” en „Vale idealen”, maar er is betrekkelijk weinig vruchtbaar gediscussieerd, omdat er te veel langs elkander heen gepraat werd, en de menschen van zeer verschillend standpunt uitgingen. Het is gelukkig dat de heer Otten in zijn tweede stuk heel andere dingen beweerd heeft en een heel andere toon heeft aangeslagen dan in het rouwomrande „Toen en Nu”. Hij heeft daardoor voor een groot deel een onaangename indruk weten weg te nemen, die zijn eerste overdreven stukje bij velen heeft teweeg gebracht. Het lijkt me onjuist zoo „du kaut de sa grandeur” eenige vermaningen en berispingen aan de jongeren mede te deelen. Het eenig belangrijke verweer kwam van den heer Frijlinck, die zeer veel van het idealisme der jongeren verwacht. Hoewel ik zijn optimistische beschouwingswijze niet kan deelen, apprecieer ik zeer het hooge plan waarop zijn stuk staat, doordat het op zulk een waardige wijze geschreven is, en het is dan ook veel te goed om door den heer De Jong op een dergelijke minderwaardige wijze te worden bespot, zooals hij dit in zijn „Vale Idealen” vrij geslaagd doet. Het is niet erg moeilijk mijnheer de Jong, om op een grove manier het idealisme van anderen belachelijk te maken, maar het schijnt Uw bedoeling Uw sporen op dat gebied te gaan veroveren. Wel, ik gun U gaarne dit twijfelachtig gebogen; het spijt me te moeten getuigen, dat ik zulks een S.W.-redacteur onwaardig vind. Waar ik U echter gaarne het genoegen gun Uw ijdelheid te bevredigen, zoo geef ik U bij dezen ook weer de gelegenheid nog een ongepaste onhebbelijkheid aan de vorige toe te voegen. Ik hoop dat U er geen gebruik van zult maken.

De heer Gevaerts heeft m. i. zeer terecht eenige oorzaken naar voren gebracht van de huidige niet zeer rooskleurige toestanden. Het vraagstuk is naar mijn meening ingewikkelder. Ik wil trachten aan te geven in welke richting men de fouten moet zoeken.

De ouderen van toen waren studenten van een zeer krachtig type, misschien ook al omdat ze gemiddeld wat ouder waren, dan de ouderen van nu. Hun amusement ging sterk uit naar fuiven, en de jongeren van toen werden in die sfeer opgenomen, vonden er zich behagelijk in. zij deden mee; daardoor ontstond in weerwil van pogingen om het eerste jaar zijn onmondigheid te doen gevoelen, een zekere band tusschen ouderen en jongeren. Maar vooral het eerste jaar zelf was veel zelfbewuster dan thans, wat ik meen te moeten toeschrijven aan de meerdere gelegenheid die het eerste jaar had om het middelpunt der feestviering te zijn, b.v. rijjool en diësoptocht, welke in 1914 vanwege de mobilisatie kwamen te vervallen. Dat die band tusschen ouderen en jongeren nog geenszins ideaal was, heb ik gemeend in de almanak te moeten uiteenzetten; het bezwaar dat door sommigen in een minder strenge afscheiding der jaren gezien wordt, n.l. dat de jongeren over het paardje getild worden, is m. i. niet meer steekhoudend, zoodra vrijwel allen in die omgang met ouderen deelen; zoolang het enkelingen zijn zullen deze zich soms boven hun jaar verheven voelen, door de onderscheiding dat zij met oudere jaars omgaan, en daardoor misschien een onaangenaam air tegenover hun jaargenooten en tenslotte ook tegenover ouderen gaan aannemen. Het verschil tusschen de jaren is echter heelemaal niet zoo groot als veelal beweerd wordt. Het is een zeer individuele kwestie of een tweede jaars ouder is in karaktervorming, ideeën en ontwikkeling dan een eerste jaars, vaak is 't omgekeerde het geval. Maar zelfs al bestaat er zulk een verschil in ontwikkeling, dan lijkt me de wisselwerking toch zeer gunstig, opdat inderdaad de ouderen niet zoo spoedig „ouweheeren-allures” aannemen, en de jongeren een beetje sneller hun „vlegeljaren” te boven komen.

Het is onjuist om te beweren: „jullie eerste jaars moeten het doen.” Gezamenlijk moeten ouderen en jongeren er aan werken, om de samenleving in ons Delftsch Studenten-Corps en op de kroeg levend te houden. Een fout is m. i. dat er in deze veel te weinig samenwerking is, omdat te veel door ouderen en vaak ook door

jongeren naar een kunstmatige jarenafschieding wordt gestreefd.

De mobilisatie, die ons, ouderen van nu, succesievelijk allemaal heeft weggesleept uit Delft voor eenige jaren, is de grondoorzaak van het gebrek aan continuïteit en het ontbreken van de schakel tusschen ouderen en jongen. Niet alleen de jongeren zijn te slap en te laksch. Neen, de ouderen zijn het zelf ook in hooge mate. En dat verhelpt men niet door van beide zijden over zijn idealen te gaan opgeven, en aan den ander karakterloosheid, vaag idealisme, of bekrompenheid en conservatisme te verwijten. Dat het eerste jaar laks is heeft het bewezen, door de meer dan onbenullige diës-comedie, en de weinig animo, waarmee hieraan door het meerendeel is gewerkt. Doch ik zoek ook tevergeefs naar de blijken van enthousiaste daden van anderen in het belang onzer gezellige samenleving. Inderdaad er is iets verandert in de mentaliteit der studenten, als ik deze dagen vergelijk met het voorjaar 1914.

Zeer terecht merkt de heer Gevaerts op als oorzaken:

a. De studenten krijgen minder geld en de levensstandaard is zeker tweemaal zoo duur geworden.

b. Groote ongezelligheid der Sociëteit Phoenix, door kolennood, terwijl slecht kroegbezoek dubbel nadeelig werkt.

c. De jongeren zijn opgegroeid in ernstige tijden, hun is voorgehouden hard te werken en geen aanstoot te geven aan de min-vermogens.

Maar ten onrechte concludeert hij een gebrek aan idealisme onder de jongeren. In alle studenten leeft meer of minder een zeker idealisme. Maar niet bij allen gaat het in een zelfde richting. Evenals er reeds in 1913 waren, die ernstiger van natuur, minder luidschallende, tonen aanhieven, en anderen, die plichtsgetrouw werkten, terwijl weer anderen in het zuiver genieten van de vreugde hun geluk vonden, zoo zal men deze verschillen ook thans nog aantreffen. Is het wonder, dat de tijdsomstandigheden het idealisme van velen in andere banen heeft geleid? Dat het voor de meesten niet meer gaat in de richting onzer oude kroegfeesten, die veelal gezellig waren, wij kunnen het betreuren, maar wij moeten niet onze meening blijven opdringen en het daardoor aan jongeren onmogelijk maken om zich uit te leven. Want het is toch een feit, dat in de laatste tijden, over het algemeen de kroegfeesten niet erg gezellig zijn. En het is zeker een eerste levensvoorwaarde voor onze Sociëteit „Phoenix,” dat wij er gezelligheid vinden. Maar even dwaas als het is, al het oude te verwerpen omdat het oud is, en een „mos” instinctmatig afkeurenswaardig te achten, even dwaas is het om zich krampachtig aan al het oude vast te hechten, omdat het oud is, en een „mos” van nature heilig te vinden. Laten we alle dingen op zich zelf beschouwen. Zeer zeker ligt er een charme in voorwerpen met een geschiedenis; en het is ongetwijfeld prettig-aandoend zijn gedachten te laten gaan over de generaties die lang geleden in de zalen der Sociëteit „Phoenix” hebben geleefd.

Dus niet het idealisme ontbreekt bij de jongeren, maar de kracht tot daden. Ik hoop dat ze nog eens zullen toonen dat inderdaad onze studentengemeenschap, die toch ook de hunne is, hun ter harte gaat. Een bewijs daarvoor kunnen zij geven in den komenden groentijd. Maar laten de ouderen dan ook trachten een nieuwe richting geen hinderpaal te zijn, en laat zij dit doen door wat meer het contact met de jongere jaren te zoeken. En vooral laat men niet uitgaan van de absoluutheid van eigen ideën, laat men juist in de wisselwerking van contrasten datgene zien, wat onze studentenmaatschappij levend houdt. Te veel overheerscht vaak een richting, dat is verkeerd. Maar het is even verkeerd als des schreeuwers alleen-heerschappij voeren, want zij zullen inderdaad spoedig alleen-zijn, of dat de idealisten, intellectueelen, of hoe zij zich noemen of genoemd worden, oppermachtig zijn, hoewel de laatste misschien met meer recht kunnen beweren, de leiding op zich te kunnen nemen. Laten wij niet trachten de menschen volgens een schablon te bewerken, maar meer onderlinge waardeering beoefenen, dan zullen we in harmonie van tegenstellingen een studentenmaatschappij kunnen opbouwen in ons Corps, die rijk aan innerlijk leven is, en waar we in dien rijkdom, de gezelligheid zullen vinden, die we allen zoeken.

J. M. F. ROMEIN.

VEREENIGINGSLEVEN.

Algemeen Nederlandsch Verbond
Studentenafdeeling Delft.

LEZING van LEO MEERT over het Vlaamsche Activisme.

Spreker begon met een korte inleiding over de ontwikkeling van de Vlaamsche beweging. Hij wees op de prachtige Vlaamsche kultuur van vroeger, waaraan ook Nederland veel te danken heeft, doordat in de 16e en 17e eeuw velen naar Nederland uitweken. Door vreemde overheersching werd sindsdien het Vlaamsche Volk onderdrukt tot eindelijk in het begin der 19e eeuw het volksbewustzijn weer opkwam.

Daarna kwam de heer Meert op de wantoestanden vóór 1914. Niettegenstaande dat in België één miljoen meer Vlamingen dan Walen leven, werden eerstgenoemden stelselmatig onderdrukt door Walen en Franskiljons. In de Belgische grondwet is de vrijheid der beide talen gewaarborgd, zonder echter gelijkstelling genoemd te kunnen worden. Voor de eenvoudigste staatsbetrekking wordt Fransch vereischt. (Een Waal kan Minister worden, een Vlaming is nog niet eens geschikt voor diens portier; een lampepoetser moet Fransch kennen opdat zijn meerdere hem in het Fransch zal kunnen uitschelden!)

Bij het begin van den oorlog werd in België de godsvrede gesloten, echter onder het Duitsche bestuur door de Waalsche afgevaardigde de Buiset verbroken. Deze verzocht het Gouvernement namelijk om de Fransche taal als officieele taal te handhaven. De afdeeling Lier van het A. N. V. was één der eersten die zich daartegen richtte. Telkens wendden zich de Vlamingen tot de

Regeering in Håvre om waarborgen te verkrijgen, dat ná de oorlog verbetering zoude intreden; Minister Poulet, die eindelijk toe wilde geven, werd aan den dijk gezet.

Daarna kwam spreker op de Vlaamsche Hoogeschool. De oprichting hiervan en ook de bestuurlijke scheiding waren slechts een logisch uitvloeisel der taalwetten. Om die bestuurlijke scheiding te kunnen doorvoeren moest er ook een opleiding zijn in het Nederlandsch.

De actie der activisten werd in hooge mate gesteund door de fouten van de Regeering in Håvre, waardoor in het leger de Vlaamschgezinde Frontpartij ontstond.

Spreker wees op de onbekendheid, die hier in Nederland over het activisme heerscht, en op het feit, dat de groote pers stelselmatig anti-activistische propaganda voert. De Duitsche Regeering was in sterke mate afhankelijk van het Relief-comité (Comité National), dat de activisten tegenwerkte. Door de tegenstrijdige belangen der Duitsche ambtenaren ten opzichte van het Vlaamsche vraagstuk rezen vele bezwaren die tot bittere strijd met de Duitschers voerden (Baron v. d. Lancke de chef der Civil-Verwaltung was een sterke tegenstander van het activisme). De Belgische activisten hebben op hun program gezet de zelfstandigheid, welke eisch overgenomen is door de Vlaamsche Yser-soldaten; wel een bewijs dat de activisten geen kleine minderheid zijn.

Een der fouten vóór den oorlog was dat de Vlaamsche partij versnipperd was. Nu streeft het activisme naar vorming van een Vlaamsch Kamerblok.

Ten slotte kwam spreker op de annexatieplannen in België en toonde met voorbeelden aan dat de activisten besliste tegenstanders van die politiek zijn.

Na de pauze beantwoordde de heer Meert eenige vragen o.a. over het onderwijs (lager onderwijs is Vlaamsch, het middelbaar totaal Fransch), over de bestuurlijke scheiding (een Vlaanderen, een Wallonië en Brussel als een vrijstad) en over de moreele steun die Nederland geven kan.

Nadat „de Vlaamsche Leeuw” en „het Wilhelmus” gezongen waren, werd de vergadering gesloten.

—o—

Het Bestuur heeft zich als volgt samengesteld:

G. van der Vegt,	Voorzitter.
Mej. J. W. B. Hooelen,	Ondervoorzitter.
J. L. van Soest,	1 ^e Secretaris.
O. J. Mariman,	Penningmeester.
L. H. de Langen,	2 ^e Secretaris.

STUDIEBELANGEN.

Centrale Commissie voor Studiebelenen.

VERGADERING DINSDAG 15 APRIL 1919.

1. Besprekingen inzake Bibliotheek, Collegeboeken en inlichtingen-commissies werden gehouden.
2. In beginsel werd besloten tot het uitgeven van een technische scheurkalender, waarover spoedig meer gepubliceerd zal worden.
3. Aan de Soc. Techn. Vereeniging wordt een schrijven gericht om te komen tot een gecombineerde vergadering der C. C. met het bestuur der S. T. V. en enkele andere personen, teneinde een bespreking over studieverbetering te houden.
4. Gewijzigde reglementen zullen zoo spoedig mogelijk worden rondgezonden.

Namens de C. C.,
de Secretaris,
D. C. SCHUMM.

TECHNISCHE HOOGESCHOOL.

Rijksbeurzen en toelagen Buitenlandsche
Studiereis.

Zij die voor het a.s. studiejaar 1919—1920 in aanmerking wenschen te komen voor toekenning of van eene toelage voor eene buitenlandse studiereis, als bedoeld in art. 38 der Hooger-onderwijswet, worden uitgenoodigd om daarvan te doen blijken bij een op zegel geschreven adres aan den Minister van Onderwijs, Kunsten en Wetenschappen met opgaaf van de adressen hunner ouders of voogden, hetwelk vóór 15 Mei a.s. moet zijn ingediend bij den Secretaris van het College van Curatoren te Delft.

Ook van hen, die reeds in het afgelopen studiejaar in het bezit van een der beurzen waren, worden, wanneer zij voor het nieuwe studiejaar wederom voor toekenning eener beurs in aanmerking wenschen te komen, aanvragen voor den genoemden datum tegemoet gezien.

Aanvragen na 15 Mei e.k. ingekomen, kunnen niet meer in aanmerking komen.

Het College van Curatoren der T. H.
de Secretaris,
J. F. DE VOGEL.

Delft, 10 April 1919.

—o—

Zij die met goeden uitslag hebben afgelegd het eindexamen der Hoogere Burgerschool met 5-jarigen cursus of daarmee gelijkgesteld examen, de studie als Werktuigkundig Ingenieur aan de

Technische Hoogeschool wenschen aan te vangen of voort te zetten en vermeenen in aanmerking te komen voor de toekenning der beurs uit het 's Jacobfonds, worden uitgenoodigd zich daartoe schriftelijk op ongezegeld papier te wenden tot den Secretaris van het College van Curatoren der Technische Hoogeschool te Delft, vóór 15 Mei a.s.

Later ingekomen aanvragen komen niet meer in aanmerking.

Het College van Curatoren der T. H.
de Secretaris,

Delft, 10 April 1919.

J. F. DE VOGEL.

—o—

Zij die voor het a.s. studiejaar 1919—1920 in aanmerking wenschen te komen voor toekenning eener beurs uit het Baehrfonds, voor welke toekenning het bewijs van uitstekenden aanleg voor Wiskunde moet kunnen worden geleverd, worden uitgenoodigd zich daartoe schriftelijk op ongezegeld papier te wenden tot den Secretaris van het College van Curatoren der Technische Hoogeschool te Delft vóór 15 Mei a.s.

Later ingekomen aanvragen komen niet meer in aanmerking.

Het College van Curatoren der T. H.
de Secretaris,

Delft, 10 April 1919.

J. F. VOGEL.

Leerlingen en gepromoveerden van de Technische Hoogeschool, die vermeenen in aanmerking te komen voor de toekenning eener toelage uit het Lipkensfonds, worden uitgenoodigd zich daartoe schriftelijk op ongezegeld papier te wenden tot den Secretaris van het College van Curatoren der Technische Hoogeschool te Delft vóór 15 Mei a.s.

Later ingekomen aanvragen komen niet meer in aanmerking.

Het College van Curatoren der T. H.
de Secretaris,

Delft, 10 April 1919.

J. F. DE VOGEL.

Aanvang Colleges en Oefeningen.

Prof. J. Haringhuizen, c.i., zal vanaf 1 Mei a.s. de volgende colleges en oefeningen houden:

Maandag	10—11 uur voor	C ₅ , voorm. Ind. Instelling
Dinsdag	9—10 " " "	C ₄ " " "
Woensdag	10—11 " " "	C ₅ " " "
Woensdag	2—5 uur teeken oefen.	voor C ₅ voorm. Ind. Instelling
Donderdag	2—5 " " "	C ₅ in Zaal 39.*

ADVERTENTIEN.

TH. VAN DER MEER

HORLOGERIE. OPTICIEN.

✱ ✱ BYOUTERIE. ✱ ✱

Voorstraat 55. — DELFT. — Telefoon 535.

„AU FIGARO”

G. KIELA ☒ KAPPER

Oude Delft 166. Telefoon 624

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”

TE KOOP GEVRAAGD:

Een Bordje 1915 „Houdt moedig zee”.
Een „ 1916 „Blijft waakzaam”.
Een „ 1918 „Vaderland Getrouwe”.

Adres A. BERGEN VAN DER GRIJP,
Reparateur Antiquiteiten, enz. ANNASTRAAT 14a.

Graveer-Inrichting Voorstraat 96

H. W. KARDOLUS
KLASSIEKE e. a. BEELDWERKEN
STEMPELS. - NAAMPLATEN.

VAN HEDEN AF WEDER VERKRIJGBAAR
NASSI GORENG

Aanbevelend,

CHR. F. RÜTER, OUDE DELFT 120
UITZENDING VAN DINERS

GROG VAN
B. A. M. ARAK

(zeer Oude Batavia-Arak)
de fijnste en meest verwarmende!

TOT f 35,— BETAAL IK
voor GEDRAGEN COLBERT-COSTUMES.
Koopt ook enkele Pantalons, Schoenen, enz. enz.
Brieven onder No. 23, Bureau van dit Blad.

N.V. KLEERMAKERIJ E. STAAL. DIR: C. E. C. PIETERSE
LANGE HOUTSRAAT 20 - DEN HAAG TELEFOON 3535

BERICHT DE ONTVANGST VAN EEN GROOTE PARTIJ

Prima Engelsche Stoffen.